

VI. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt.	Az előfizetési pénz a KIADÓHIVATALBA városháztér 6. sz. alá küldendő.	Pest, augusztus 25. 1872. 35 szám.	GYÜJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.	Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.

Cupák-hymnusz.

Nyöszörgi egy elázott nagy-kőrösi pecsovics 1872. aug. 5-én csordahajtáskor, Tanárki Gida államtitkár követjelölt szörnyü buxisztija után.

Hasadnak rendületlenül
Légy hive oh rongy Buz!
Mig egy loyális, derék sintér
A gyöpre ki nem huz!

E szemétdomb, az a mely oly sok.
Csent roszprádlit takar,
Miket Balogné pajkos tyukja
Lassankint kikapar!..

Bogár Jakabnak polcán kivül
Nincsen számodra hely!
Szent Rádaira esküszöm, hogy
Ottan virulnod kell!

Itt zörögtek Torma és Dajka!
Mint két repedt kolomp,
S vickándozott Dadara Halász!
Miként egy félbolond!

Itt szaladgált forrázott ekként
Kupler Sándor, az oktondi..
S óbégatott ugy éjfél körül
Politikai görcsben Gondi.

Itt küzdtenek komisz lénungért
Csirkefogóknak hadai,
S törtenek össze sok eszczájgot
Tántorgó lumpok karjai.

Baromvásár! itten cipelték
Zászlóid a csacsik,
És orditott Bendő Irházi
Hogy elhangzott Vacsig!

Az nem lehet, hogy annyi csap
Hiába onta vért...
S keservben annyi bürgesziv
Szakadt meg a hasért!

Az nem lehet, hogy annyi mócsing,
Szivarvég, bagó, drukk,
A balsorstól azt kapja, oh jaj:
Gé! czum Tájfel czurukk!

Az nem lehet, hogy Butykos Julis
Ririszálása menjen füstbe...
És hogy Toportyán Elekünket
A laposguta tmegüsse?

Az nem lehet, hogy L u d a s M a t y i
Ki minket oly pogányul gyötrött,
Jövőre is levágjon, miként
Tagló a cimeres ökröt!

Még jönni fog követválasztás,
És vele hűhő három évre . . .
S mi a bolondját ismét járjuk
Valami gyezsepogyes névre!

S akkor nyerünk is, nemcsak nyelünk,
T a n á r k i oh, hegyezd a füled:
Ki dupla budban konfundálod,
Most merre van: hozzád! túled!

Potyák házája, Nemcsik lebuj!
Hozzád bátran bőgünk,
Ha gázsi és konc auz iszt, ugy
A csávába masiroz bőrünk!

. . Vagy jönni fog, ha jönni kell . .
A nagy disznó halál;
S mit keres minden hü pecsovics:
Szamárfület talál.

S a pocsolyát, a hol elsülyed
Veszik körül kutyák . . .
S elbucsuztatják pincsi nyelven:
Itt nyugszik a cupák!

B a l d e B a l.

Az universális predikátió.

Mindenki tudta a kollegiumban azt a prédikátiót, a mely ugy kezdődött: „M i d ő n M ó z e s.“

Ki akart épen menni legátióra egy siheder diák, s hogy ő valami uj szövetü tanitással rukkoljon a nagyérdemü falusi publikum elé, megkért egy vén gregárius diákot, hogy adna neki valami jó, korszerü predikátiót, olyat t. i. a mely még senkinek a szájában nem volt, s egészen valami ujdonság.

A vén diák kapott e felhiváson, s legott asztalfiókjába nyult, s mintha onnét valami kincset vonna elő, odaád egy predikátiót ifju barátjának, s azt mondja neki:

— Im itt van egy olyan kitünő prédikátió, a mely még a világon egy légátusnak sem fordult meg a szájában. De csak ugy adom oda, ha senkinek meg nem mutatod, és senkivel nem közlöd. — Nekem is pénzemben van ez a kincs.

Az ifju síheder diák aztán nagy alázatosan átvette a vén diáktól a prédikátiót, leirta szépen s világért sem mutatta senkinek, ne hogy másé legyen a dicsőség ebből a tudományból.

Persze hogy ugy kezdődött ez is „M i d ő n M ó z e s.“

Hanem az ifju diák mind a mellett is nem tudta azt, hogy ez már olyan elkoptatott elmélkedés a publikum előtt.

Mint valami ritkaságot szoritotta ő azt keblére.

Történt aztán, hogy az ifju diáknak ki kellett menni legátióra, s ott a jámbor keresztyének előtt el kellett mondani egy tanitást, hogy azok ez által az isten félelmében és dicséretében minél nagyobb előmenetelt tegyenek.

Midőn a diák a faluba ért, s szokás szerint betért ott a kostához, azt kérdé tőle ez a humanissime:

Van-e valami jó prédikátiója légátus uram?

Van bizony, felelé a legátus, még pedig kitünő.

— Nem ugy kezdődik kérdé a kosta, hogy: „M i d ő n M ó z e s.“

A diák mintegy megütődve, végig néz ezen a csodálatos emberen, s aztán némi tünődés után kérdi tőle:

— De hát honnét tudja ezt tanitó ur?

— Hát biz én nem is tudom, csak sejtem — volt a válasz, — mert istennek jó volta és kegyelméből, már valami 24 esztendeje, mióta e községben lakom s azóta nem mult el egy év is, hogy ezt a prédikátiót egy legátus, vagy egy suplikáns itt mint ujdonságot el ne mondta volna. Már szinte kezdték az emberek füleiket bedugni, mikor egy-egy legátus a katedrába felállt, s azon kezdé a tanitást hogy: „M i d ő n M ó z e s.“

A diákkal kezdett a világ erre az iszonyuságra felfordulni.

— Sőt — folytatá tovább az öreg kosta — annyira ment már az itteni publikum evvel a „M i d ő n M ó z e s“-féle tanitással, hogy midőn meglátták a határban egy egy legátust, vagy suplikánst a faluhoz közeledni, nem is nevezték azt illő és tisztességes nevén, hanem azt mondták rá, hogy jön már ismét egy „M i d ő n M ó z e s“.

Rettenetesen bántotta a diákot ez az állapot.

Ki akarta magát tüntetni az ő prédikátiójával, — s a kitüntetés és dicsőség helyett, a kosta előadása szerint szörnyü gyalázat várt reá.

Hanem nem azért tanult ő a pataki és deb-

reczeni kollégiumban, hogy a pugristól kihagyjon magán fogni. Ezt is jól tartja, — de az ő glóriájának is ragyogni kell, ha mindjárt a Sion hegye összedül is miatta.

Kapta tehát magát, ne hogy a hivek az ő prédikátiójába felismerjék a szokásos, s mások által is elmondott oktatást, — megforditotta azt egészen. Az utolját tette elejének, az elejét közepének, — s a közepét utoljának, — szóval ugy össze hányta vetette azt, — hogy midőn aztán igy össze vissza rázva a kegyes hivek előtt sem maga nem értve, — sem másoktól meg nem értetve — elmondotta, — a furfangos kosta, kijővőre a következő verset éneklé rá:

„Már ezt a nap sem álhatja,
Megsetétül ábrázatja . . .“

Adoma.

Éppen haza felé ment az e t e l i ember a kisbéri hetivásárról, midőn meglátja, hogy komája egy jó darab kősót czipelve egy zsákban a vállán, gyalogosan ballag.

— Üljön fel komám uram — mondja az eteli ember komájának — ugy is üres a kocsi, — elfér kend azon.

A megszólitott nem hagyta magának kétszer mondatni a felhivást, s legott felült a kocsi oldalára.

Az uton aztán elkezdtek mindenféléről amugy barátságosan beszélgetni, — s éppen már az e t e l i határba értek, midőn hátra néz az eteli ember, — s látja, hogy komája a zsákban a darab kősót még most is a vállán tartja.

— Hát azt a ménkü nehéz kősót mért nem teszi le koma aválláról? — kérdé az eteli ember.

— Köszönöm komám uram — felelé a kérdezett — már csak én is tudok egy kis emberséget. Elég ha magamat haza szállit kelmed. A kősót majd csak haza szállitja a vállam is.

Bolond Miska: Matyi pajtás! mit teszünk ha Menyus ur a sajtót még szorosabb kordába fogja?

Ludas Matyi: Hát tudod Miska pajtás! a kutyaharapást is a szőrével kötik, ha eddig Menyus urat csak legyezgettük, ezután majd két oldalról fogjuk eldöngetni.

Hideg-e a jég?

Egy társaságban a császárfürdői műjég előállitásáról folyt a diskurszus.

Egy ügyvéd bojtár csak hallgatja egy darabig, végre is beleszól: „o s z t á n k é r e m s z é p e n, h i d e g - e a z a j é g !?“

Az ügyvéd bojtár naiv kérdését osztán a principális — ki szinte jelen volt a társaságban — e szavakkal igyekezett helyre ütni:

„N o n e m é p e n o l y h i d e g, m i n t a k a m c s a t k a i, h a n e m c s a k o l y a n, m i n t a p e s t i j é g,“ de bizony ezen felvilágositás sem tartható vissza a társaságot az általános kacagástól.

Hasli Muzes thodomángyos phulithikális és khültüi levele.

Matyilében!

Iphensigesen most ulvasuk „Phesti Naplupubul“ ürvendethes hozsánnákat, a melleket rivalkodják bankuval taphaciruzutt, köcsögös kalapu, madjar nyelven beszélü, bodai származásu, de bécsi érzelmü, és edj nopjában pohos ultramontán barátnak farizeosi khéppel hatczur gyunó iru emberek a fülütt, hodj nyertek a mustani választások olkolmávol az ellenzékthül hoszonhét kherületheket.

Meg nem állhatok, hodj erre a fizetett zajra edj phár khodenciát ne kuckásztassam ogy:

Thübbet nyerhettétek vulna
Jubbuldali nagy emberek!
Ha vágjatuk gulyubissal
Gyakrabban a néphen eret.

Ha mindenik kheröletben
Bankuprést fülállitjátok,
S edj emberre edj icce hejt,
Edj aku burt kiusztjátuk.

Ha baluldal névsorából
Khitürülitek edj ezret,
S üt-hatszázot megbüntetni,
Mint a betyárt, rabbá tesztek.

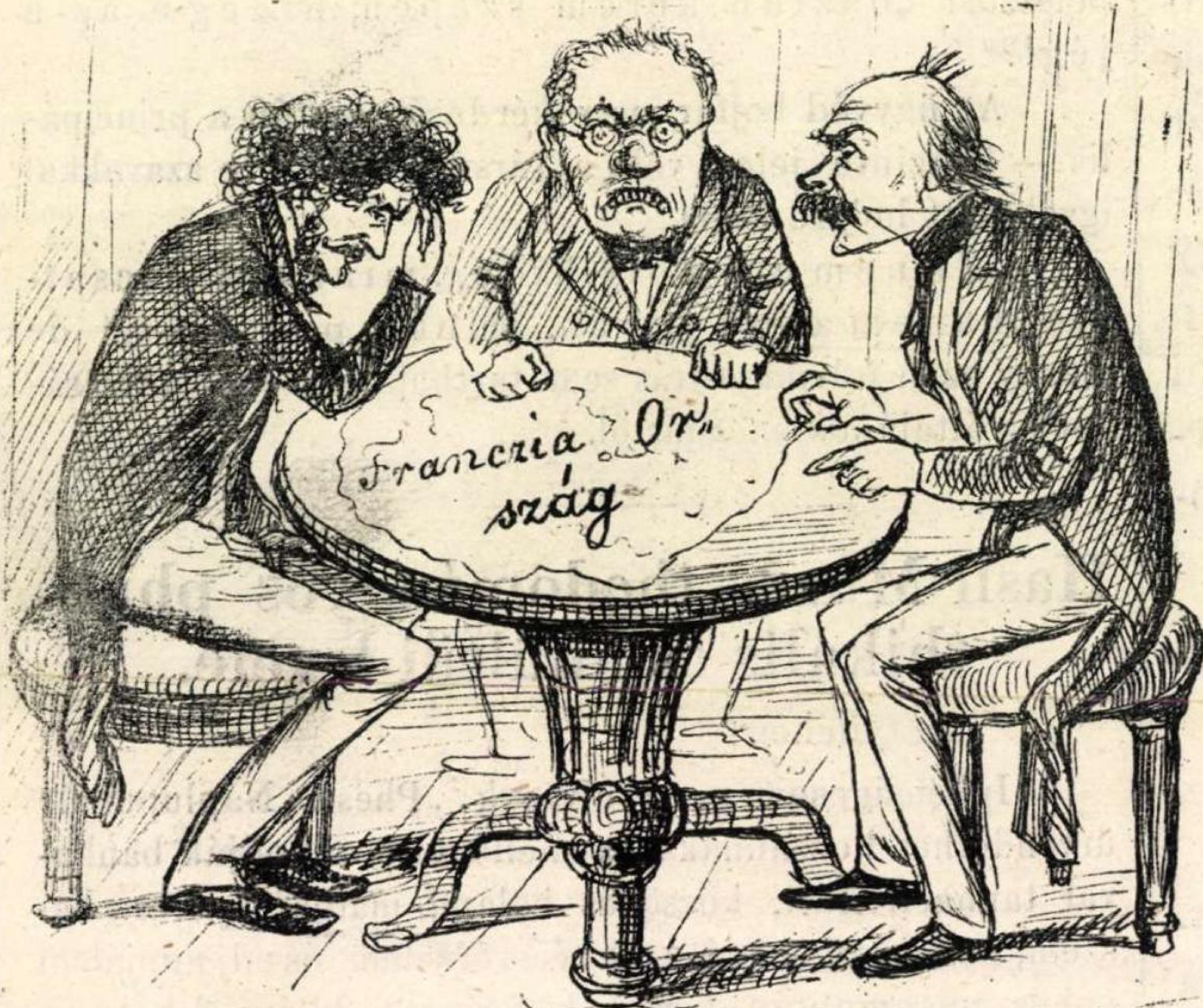
Thübbet nyerhettétek vulna, —
(Figyeljetek meg e strufát,)
Ha mindennek fülütt, még fül
Állitjátuk — — — a k a s z t u f á t !

* * *

Bár ha a félvilág,
Horogszik reám:
Dixi et salvavi
Animam meam.

H. M.

A berlini hárm

Diplomatiai előértekezlet.

A testvéri találkozás.

A vadat keresők.

szent szövetség.

Nyulat kerestek, de oroszlánt találtak.

A hazátérés.

Az első pétervásári vásár.

Humoristikó heroikus költemény 7. énekben.

Irta Joskó Zazravecz szénégető.

Negyedik ének.

Qui humanae legis vitae folium.

Ült Ivanyits, kinek orrán a vér egyre patakzott —
Ült lehajolt fővel, mint az lehajolt szomoru füz,
Ült búsan, s némán, — mély gondolatokba merülve.
„Honnan az égből esett, vagy a földből bujt fel a tolvaj?
és hova tünhete oly hamar el pár percznek alatta?
nem lehetett, de nem is volt más mint épen az ördög."
ekkép füzte odább fonalát bús gondolatának.
Hogy kire lenne gyanu,? — nem jött ágába eszének —
Ült szomorun hát, — s orrán a vér egyre patakzott.

Ámde miként meggyult lőportól légbe repülő
szikla darab, rohanó gyorsan most talpra ugorva,
és az vérbe borult bús arcz súgárza örömtől,
eszme, de rettenetes — ragyogott szikrázva szemében —
„tudlak gaz tolvaj ki vagy, és fejed összetörendem.
A tolvaj nem volt más, mint a faggyaszedett Prell.
Várj — csak várj — oh rókánál ravaszabb csupa csontbőr
hóhérod leszek én, de nem ám székbeli barátod.
Négy pár uj csizmám, óh faggyaszedett — no de csak várj."

Ily eszméknek az árja repült Ivanyitsnak agyán át,
mert ugy véllekedett egyedül nem jött csupa csontbőr...
társai voltak, s mig bennünket tarta bolondnak,
társai, csizmáit lesből kikerülve lopák el.
A bosszú kígyója marón furóda szivébe,
megmosdott. — Lemosá arczáról a száraz aludt vért
s gyep tetején heverő botját markába szoritá,
egy kőszirt tetejére felült, — mint supra ruinas
Carthaginis — könyökölt a bús, hős Márius egykor,
és vala vészt jósló tüzesült járása szemének.

Folyt azalatt a hajtás, a tolvajra erősen,
bár ha haszontalanul, mert emberi nyomra akadni
nem sikerült, s élőt mást az nagy egek madaránál
és hangyák sokaságánál, nem láthata senki. —
Sőt a mi több, csupa csont bőr, egy kimosott fagyökérben
hasra esett, s betörött orrából vére kibuggyant,
és ez elég oknak látszék felhagyni azonnal
a hajtással, mert ugyis négy óra közelgett,
és még harmadfél mértföldnyire voltak az uttól.
Csüggedten tértek meg a hős czéhbéli barátok —
az nagyon is fáradságos, de sikertelen utból.

Óh ha gyanithatnák Ivanyits keblében az Aethnát,
kétséget sem igen szenved, hogy azonnal erővel
gyilkos erős botját keziből szeliden kicsavarnák;
minthogy azonban nem látszott jele rajta haragnak,
sőt hogy megmosdott, inkább mutatott nyugodalmat,
mindenik aggodalom nélkül foglalta helyét el.
Szótalanul s némán, mint viz partjára vetett hal
töltött puskáját karján fektette keresztül
Faggyaszedett, — s csak is ez tartá fékezve haragját
felbőszült Ivanyitsnak, mert lőportól igen félt.
Ám de ez aggodalom szintén nem tarta sokáig,
mert ime hozzájok közel álló tölgyfa hegyére
egy varjú települt, és elkezdett kiabálni:
kár, kár, — és ez a gúny sérté most faggyaszedett Prelt;
puskáját emelé, czélzott, lőtt, és le is ejté.
Tölteni ujra akart, — de iménti esésekor eltünt
lőpora, és elment étvágya, hogy őzet eszik majd.

„Óh de fatális nap jött ránk czéhbéli barátim!
lőporom elvesztém, mikoron bétörtem az orrom" —
igy szólt csüggedező hangonn az faggyaszedett Prell.
„Már abban igazat szóltál, rongyházi gazember! —
vissza felelt Ivanyits, dühösen felugorva helyéről —
„és rongyházi gazember! nem czéhbéli barátom!
négy pár uj csizmám, te — nem is más — lopta el innen;
mert míg engemet, és Szkvarekot, Tarit, Árvait, és az
mindig, s mindenhol nagyeszü Ledniczkinek apját
azzal az ostobasággal, a mint magadat kifejezted,
— Bitskia, sámfa, dikits, kerekitő, musta, lapostő,
szattyánból nadrág, lábszij, kalapács, szurok, és ár, —
elnémitottál, te zsivány, szennyfoltja czehünknek...
szólj, mivel én másként fejedet darabokra töröm szét."

Jámbor faggyaszedett rémülve a somfa dorongtól,
— melyet erős Ivanyits fennen tartott levegőben —
épen is annyit mondott: „hát czéhbéli barátom!
nem vagy-e őrült?" és e szörnyü szavaknak utánna
somfa dorongját, — azt melyet tartott levegőben,
Faggyaszedett koponyájának legfőbb tetejére,
ütlegesen sujtván, lebukott a faggyaszedett Prell.

Óh szomorú, szomorú, — te csapása az isteni sorsnak,
egy czéhbéli barát fekszik kiteritve előttünk,
Quem dies vidit veniens superbum,
hunc dies vidit fugiens jacentem,
hős vértől piros a tér, és egy bükk fa tetőről,
gyászba borult holló durván kiabálja le: — kár, kár.

(Következik a V-ik ének.)

Ludas Matyi eredeti okmánytára.

Két finánc örökös versengésben állt egymással, egyik a másikra szüntelen árulkodott a finánc főnök előtt, hogy tehát ennek végét szakassza, felirt a direktor a magyar kir. pénzügyigazgatósághoz, hogy a két fináncot egymástól elkülönözött állomásokban helyezze el. A finánc-igazgatósághoz küldött felirat következő éles stylban fogalmaztatott:

„A m. kir. pénzügyigazgatósághoz stb.

Végül miután D e u t s c h szemlész és L e n g y e l fővigyázó között ezentul foltonosan d ö r g ö l é s e k lesznek, és ilyek által csakis a szolgálat legtöbbet szenved, az utóbbinak A . . ra leendő áthelyezése megkéretik."

Gondját viselte.

Tagositottak egy bizonyos határt, — s őszfelé járván az idő, a tagositó mérnök azt mondja a falu birájának :

— Biró uram! — mi most elmegyünk — hanem ezekre a mérnöki karókra itt a határban jól vigyáztasson, mert ezekért biró uram a felelős.

A jámbor biró aztán ugy értette a vigyázást és felelősséget, hogy mindazt a sok és iszonyu munkával levert mérnöki karót, a mely szerteszét a határban volt, helyéből felszedette s a faluba vitetve, a kamrájába záratta, hogy abból egy se vesszen el.

Midőn aztán a munka folytatása végett tavaszszal az illető mérnök a faluban megjelent, kérdé a birótól:

— No biró uram! meg vannak-e a karók?

— Meg bizony, tekintetes ur! — válaszolá a biró, — kinyitván kamráját a mérnök előtt — im itt vannak mind egy szálig.

A mérnököt aztán csak nem a guta ütötte meg erre a gondviselésre.

A . . b . . . i rektor az egész környéken ismeretes humorista, joviális gyerek mind a mellett is, hogy már egy tuczat gyermekkel áldotta meg a teremtő.

A b . . . i patikást roppantul bosszantotta a rektornak azon tette, hogy valahányszor a patika előtt ment el temetés alkalmával, mindig ezt a halottas éneket kezdte énekelni:

„Halál ellen nincs orvosság
Patikában sem más helyen."

Végre is nem állhatá már a patyikus a bosszantást, megszólitá tehát a rektort, hogy nincs e más alkalmi éneke, inkább fizet valamit, csak ne rontsa a patikája renoméját. Megalkudtak tehát három ezüst huszasban évenként, hogy nem énekli a rektor a fentebki éneket.

Azóta aztán, midőn a halottat a patika előtt elviszik, a rektor mindig ezt kezdi rá:

„Füben, fában van orvosság."

A. No lesz hadd el hadd a minisztereknek, — ha egybeül az országgyülés — a választások miatt. Csak azt szeretném tudni, hogy fog Tóth Vilmos a képviselőház elé lépni.

B. Bizony hallod p i r u l v a.

C. Miért akarja Lónyai a sajtót megszoritani?

D. Hogy annál szabadabban mozogjon a keze.

C. A sajtónak?

D. Ah dehogy, Lónyainak.

Diskurszus Icig és Mihály gazda között.

I c i g : Hallotta Mihálylében a nagy ojságot?

M i h á l y : Még eddig nem, no de meghallom most a szomszédtól.

I c i g : Hát thodja khend a Jeitelesz meg a Stinkelesz orthodox zsidók elmentek az Erzherzog Józsefhez, és konyoráltak maguknak a Margit szigeten egy kóser traktért.

M i h á l y : Hát aztán megkapták-e a kóser traktért?

I c i g : Meg ám a kóser viczczet hallja khend. Azt mondotta a füherczeg, hogyha kóser vendéglüben akharnak spájzolni, menjenek a király utczába a „Blauen Kacz"-ba, de a margitszigeti vendéglőből nem lesz zsidókorcsma.

M i h á l y : Ez már pompásul volt mondva szomszéd! Én csak azon csudálkozom, hogy az a Stinkelesz és Jájtelesz egy szusz alatt azt is nem kivánta a főherczegtől, hogy a kedvükért egy zsinagógát is épittessen a szigetre.

Gyászjelentés.

Sárga frakhfalvi **Toportyán Elek** és nyomásvágyi **Korsós Julis** szülék — ugy a maguk, mint Ámitás Pimaszság, gyermekeik — továbbá Pecsovitság és Muszkavezetés, rokonaik nevében repedő szivvel jelentik

a nagykőrösi mamelak-pártnak

győzhetnémségi nyavalyatöréssel kezdődő, Tanárki lázas végelgyengülés folytán viziszonyban végződő kinos betegségben

1872. augusztus 4-ki követválasztásnál

történt gyászos kimultát.

Hasztalan fesziték meg tudományokat Dr. Bor Dr. Czupák, Dr. Bankó — világhirü orvosok, a drága élet nem volt megtartható.

A kiszenvedett hült tetemei a végrendelet szerint egy 50 akós üres hordóban az ugynevezett közmegvetés sirkertjébe fognak a józan ellenzéki párt irtózatos gunykaczaja között örök nyugalomra helyeztetni.

Az engesztelő szent mise áldozat a legközelebb megnyitandó m. országgyülés előtt 1872. évi szept. hava 3-án fog bemutattatni.

Legyenek nyugodtak a kiszenvedetteknek porai!

Pest-lipótvárosi takarékpénztár

részvények részletfizetésre

az osztalék biztositásával.

Azon rendkivülileg fokozódó törekvés, melylyel a hazai takarékpénztár részvényei a legbiztosabb, s nyereményt nyujtó tőke elhelyezésül használtatnak, inditott arra, hogy csekély takarékosság mellett egy kis tőke pénz biztos értékpapirba fektethető legyen, ez okból a

Pest-lipótvárosi takarékpénztár részvényeire,

hivom fel a n. é. közönség figyelmét, melyek részletfizetésre megszerezhetők.

A Pest-lipótvárosi takarékpénztár

körülbelől kilencz hóval ezelőtt két pesti bank-intézet tevékenysége által jött létre, kiktől nagy tért vett át, s ma már egyik tekintélyesebb takarékpénztárunkká lett, s eddig is, az első 9 havi működés után, részvényenként már eddig 5 frtnál többet osztand.

A Pest-lipótvárosi-takarékpénztár solid állapotát mindenek között kiválóan az tanusitja, hogy a helybeli bankok s bankárok által alakitott consortium a Pest-lipótvárosi takarékpénztár részvényeinek nagy részét átvette.

Ez eset minden kétséget eloszlat, s igazolja, hogy e takarékpénztár üzletköre, biztosvezetés, és ismert szilárd igazgatása mellett folyvást szélesbülend,

mik, a részvények emelkedését biztos kilátásba helyezik.

Kisebb tőkeösszeg biztos elhelyezésére a **Pest-lipótvárosi takarékpénztár** részvényeit ajánlhatom, melyeket darabonként

84 forintért,

12 havi 7 frtos részlet törlésre eladok,

akként: hogy első részlet lefizetésével biztositom a vevőnek, részvénye után esendő osztalékot. Mihez képest kérem a n. é. közönséget a részvételre, hogy tőkéjét minden kétséget kizáró határozott értéket biztositó ily papirba fektesse.

Megrendelésekre vásárlók, a helybeli tőzsde pontos napi árfolyama szerint is, letéményül is nállam maradhatnak e papirok, mely esetben darabonként

10 forint teendő le, s a hátralék a részvények átvételekor.

Az esetben, ha részletfizetésre legalább 25 darab vásároltatik, a fizetés meghatározását a vevő jogául engedem.

Számos bel- és külföldi üzlettársaim s megrendelőimnek ajánlom, hogy a Pest-lipótvárosi takarék-pénztár részvényeire teendő megrendeléseiket, ideje korán teljesitsék, mert hihetőleg rövid időn beálló áremelkedés esetén, képtelen leszek a fenti áron kivánságaikat teljesithetni.

Vidéki utánvételi megrendelések azonnal teljesittetnek.

FISCHER M. L.,

bank és váltóháza a „FORTUNA“-hoz,

Pesten. Hatvani utcza 16. sz. a.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: Mészáros Károly Pest, 1872. Nyomatott Neuer I.nál.